

številka 69, letnik 13
četrtek, 3. november 2011

denar
in

Priprava na zimo

**OKREPITE SVOJE
MIŠICE PRED
VIJUGANJEM MED
KOLIČKI**

Igor Gajič, režiser

**VSE SE DA, ČE SE
NAM DA**

Zdravje

**ZASVOJENOST S
SEKSOM JE KOT
ALKOHOLIZEM**

Intervju: Stane Kermelj Če si trmast, je vse izvedljivo

Mitja Mori,
Foto: arhiv Triatlonskega kluba
Ljubljana, Tomaž Vrtačič

Na prvi pogled nekoliko hladen, grob izraz na obrazu ter odkritost in včasih že skoraj prevelika neposrednost v pogovoru, po drugi strani pa človek z izjemnimi življenjskimi izkušnjami in zgodbo, ki ji z veseljem prisluhnemo. Stane Kermelj, ki bo v nekaj dneh dopolnil 60 let, se je s triatlonom začel ukvarjati šele leta 2007, in še to skoraj po naključju.

Ko se je njegov sin odpravljajal na triatlonsko tekmovanje v Kočevje, kamor je šel navijat za prijatelja, je Stane popolnoma v svojem slogu dejal: »Ali se je mogoče prijaviti tudi še danes?« In tako se je začela njegova triatlonska pot, ki bi bila dokaj običajna, če ne bi Stane jeseni 2006 preživel možganske kapi, po kateri mu je zdravnik strogo odsvetoval vsako ukvarjanje s športom. Nasprotno od priporočil zdravnika je Stane zadnja tri leta v svojevrstnem slogu neverjetne trme in nepopustljivosti posvetil triatlonu in letos opravil s svojim prvim Ironmanom v Celovcu, poleg tega pa v istem letu pretekel tri maratone. V zadnjih dveh letih je v slovenskem triatlonskem in duatlonskem pokalu v kategoriji prepričljivo osvojil prvo mesto. Zgodba, ki priča, da je nemogoče vseeno

Na kolesu in brez brade

dosegljivo, samo upati si moramo narediti korak v pravo smer. S članom Triatlonskega kluba Ljubljana, ki sicer prihaja iz Škofje Loke, smo se pogovarjali pred treningom plavanja.

Kakšna je bila vaša športna pot in kako ste se začeli ukvarjati s triatlonom?

»V otroštvu sem bil igralec namiznega tenisa do trenutka, ko so mi povedali, da moram začeti trenirati vsak dan (smeh), nato me je pot vodila prek jahanja, veslanja, karateja do ribištva, s katerem sem se potem ukvarjal kar 20 let. Žena se je že takrat rekreativno ukvarjala s tekom, sam sem nekajkrat poskusil, a imel občutek, da to pač ni zame. V samostojni Sloveniji sem se začel ukvarjati s kolesarjenjem, leta 2007 pa nato s triatlonom. Že pred tem letom pa smo v Livarju, kjer sem bil zaposlen, vsako leto priredili triatlon za zaposlene na Bledu s piknikom v cilju. To je bil moj prvi stik s triatlonom in na prvem tem tekmovanju sem mislil, da bom utonil. Preplavati pa je bilo treba le 200 metrov.«

Zakaj Ironman? Od kod motiv in kakšni so bili cilji?

»Pred nekaj leti sem začel z najkrajšimi triatloni, nato opravil z nekaj polovičnimi Ironmani, nadaljevanje je bilo logično. Pa

verjetno sem pri 60 lažje opravil z Ironmanom, kot bom pri 65 letih. (smeh) Enostavno, moral sem preizkusiti, ali lahko tako dolgo migam. Cilj je bil priti v cilj, in če je možno, prej kot v 14 urah. Potem mi je uspelo celo v dvanajstih urah in 18 minutah.«

Ali ste se posebej pripravljali za to tekmovanje?

»Malo pa že. Letos sem šel v pokoj, zato sem imel več časa. A kaj več kot enkrat na dan nisem treniral in sem prvič 3,8 kilometra preplaval šele na tekmovanju, prav tako prekolesaril 180 kilometrov. V sklopu priprav sem se udeležil tudi maratona v Radencih, tako da sem na teku približno vedel, kaj me čaka. Pred nastopom sem imel res velik strah; sedaj pa vidim, da če si trmast, je vse dosegljivo.«

Ali imate zaradi preživete možganske kapi kakšne posledice in omejitve?

»Posledic ni nič, kaže, da sem imel srečo. Omejitev je pa pri starosti 60 let kar nekaj.« (smeh)

Ampak nastop na solo maratону naj ne bi bil najboljša priprava za maraton na Ironmanu.

